

Răspuns la întrebarea referitoare la "întâia înviere"

Apocalipsa 20.4-6; Ioan 5.24,25,28,29; Daniel 12.1-3

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 29.12.2018, Actualizat: 29.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 20.4-6; Ioan 5.24,25,28,29; Daniel 12.1-3

Trei grupe în Apocalipsa 20.4-6

Apocalipsa 20.4-6: 4 Și am văzut tronuri, și ei ședeau pe ele și li s-a dat să facă judecată; și am văzut sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor; și ei au înviat [au fost făcuți vii] și au împărățit cu Hristos o mie de ani. 5 Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere. 6 Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

În versetul 4 sunt amintite trei grupe diferite de sfinți:

1. „Și am văzut tronuri, și ei ședeau pe ele și li s-a dat să facă judecată.”
2. „...sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.”
3. „ ... și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor

Prima grupă constă din credincioșii Vechiului Testament și ai Noului Testament înviați și răpiți. Ei sunt simbolizați începând cu capitolul 4 prin cei 24 de bătrâni. La nunta Mielului ei sunt subîmpărțiți în „mireasa” (Biserica = Adunarea) și „invitați” (credincioșii din Vechiul Testament), și mai târziu ei sunt văzuți ca „oștirile de război, care sunt în cer” (Apocalipsa 19.14).

Tronurile nu sunt, așa cum cred unii, decorații de onoare, ci sunt tronurile judecății, așa cum versetul spune categoric: „... li s-a dat să facă judecată” (Apocalipsa 20.4). Aceste tronuri le vedem și în Apocalipsa 4.4, unde ele stau în legătură cu tronul lui Dumnezeu, tronul judecății. [Psalmul 9.4.7 sprijină gândul, că este vorba de tronul judecății.] În Apocalipsa 20.4 devine adevărat ce a spus Pavel credincioșilor din Corint: „Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea” (1 Corinteni 6.2). Este remarcabil, că la grupa a doua și a treia nu citim nimic despre această misiune de a judeca.

Grupa a doua este în mod caracteristic o grupă de martiri. Unii dintre acești martiri îi găsim în Apocalipsa 6.9-11 „sub altar”. Cuvântul „suflet” (Apocalipsa 20.9) ne amintește de locul acesta. Aceia, care în timpul necazului cel mare au fost „decapitați din pricina mărturiei lui Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu” (Apocalipsa 20.4), primesc un trup, așa că ei vor fi în stare să domnească. Desigur și în prima grupă sunt martiri, dar grupa a doua constă *numai* din martirii care pe baza mărturiei lor pentru Dumnezeu în timpul de după răpire și în prima jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an au trebui să-și dea viața. În privința aceasta trebuie să se țină seama, că acești martiri vor veni la credință abia în timpul necazului cel mare, după răpirea credincioșilor, căci altfel și ei ar fi răpiți. [Contrar altor păreri, nu există o „răpire parțială”, potrivit căreia numai anumiți credincioși deosebit de „sfințiți” vor fi imediat răpiți, iar ceilalți rămân pentru un timp pe pământ, până când ei „s-ar dovedi corespunzători”.]

Grupa a treia constă din aceia care în timpul celei de-a doua jumătăți a celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel nu au cedat ispitelor lui satan și au fost biruitori asupra fiarei, a domnitorului mondial roman. Ei sunt „biruitorii fiarei” (Apocalipsa 15.2), și deoarece ei nu se închină fiarei și nu primesc semnul ei, trebuie să plătească cu viața. Și acești sfinți vin la credință abia în timpul necazului cel mare.

Toate cele trei grupe împreună au misiuni preoțești și împărățești, căci ei „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20.6). Deci va fi o diferență mare între cei care vor domni în timpul Împărăției de o mie de ani, și cei peste care se va domni. Ambii vor savura binecuvântare, dar de natură diferită. Aici cuvântul Domnului va avea împlinirea lui cea mai mare: „Ferice de cei care n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20.29). Toți aceia care au trăit în timpul lepădării lui Hristos și au crezut, care, ca să zicem așa, au trebuit „să înoate împotriva curentului”, vor primi binecuvântarea deosebită, aceea de a avea voie să domnească cu Hristos. Dimpotrivă, aceia care vin la credință în timpul Împărăției de o mie de ani, când totul se va orienta potrivit voii lui Hristos, fără vreun efort deosebit „vor înota împreună” în râul sfințeniei. Pentru aceasta ei nu vor fi ridicați în această poziție deosebită, de care vor avea parte ceilalți credincioși.

De altfel este remarcabil că toți sfinții vor domni aceeași durată de timp, și anume o mie de ani, așa cum versetul 6 spune categoric (Apocalipsa 20.6). Aceia, care datează începutul Împărăției de o mie de ani, așa cum ea este descrisă aici, cu două mii de ani în urmă, sunt constrânși să accepte un timp de domnie diferit de lung, deoarece unii oameni s-au născut cu câteva secole înaintea celorlalți.

Este vorba de nașterea din nou? (Apocalipsa 20.5)

Apocalipsa 20.5: Ceilalți morți n-au înviat [n-au fost făcuți vii] până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere.

Unii vor să acorde expresiei „și ei au înviat [au fost făcuți vii]” din versetul 4 același înțeles cu nașterea din nou (Apocalipsa 20.4). Însă în versetul 5 se spune: „Ceilalți morți n-au înviat [n-au fost făcuți vii] până când nu s-au împlinit cei o mie de ani.” În mod consecvent ei ar trebui să consimtă că și acești morți după cei o mie de ani se vor naște din nou. Ca să scape de această greutate, ei afirmă, că într-adevăr în versetul 4 este vorba de învierea spirituală, însă în versetul 5 este vorba de învierea trupului. Însă prin aceasta interpretează aici Scriptura după plac. Ca să sprijine părerea proprie se citează locuri din Scriptură în care „învierea” este răstălmăcită spiritual în nașterea din nou, ca de exemplu Ioan 5.25-29 și Efeseni 2.1-6.[Compară R. Hardmeier, *Zukunft, Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 484.] Însă în Ioan 5.29, unde categoric este vorba de „înviere” (ca și în Apocalipsa 20.5), este vorba de învierea trupului. Și în Efeseni 2 prin „înviat împreună” este vorba de legătura noastră cu Hristos în învierea Sa, care ne duce într-un domeniu de viață cu totul nou.

Întâia înviere - o grupă de persoane

După părerea acelor care prin prima înviere înțeleg un anumit *moment*, Apocalipsa 20.4-6 ar dovedi că învierea creștinilor credincioși nu ar putea avea loc *înainte* de necazul cel mare,

deoarece în Apocalipsa 20.5 prima înviere este amintită direct înainte de începutul Împărăției de o mie de ani. Însă așa cum în viitor nu vor fi două venituri ale Domnului, ci două faze ale uneia și aceleiași venituri, tot așa nu există mai multe prime învieri, ci mai multe faze ale primei învieri. 1 Corinteni 15.23 dovedește că sunt cel puțin două faze ale primei învieri, căci (1) Hristos ca „Cel dintâi” a înviat deja, și (2) după aceea vor învia aceia „care sunt ai lui Hristos, la venirea Lui”. În total sunt mai multe faze diferite în timp ale primei învieri:

1. Hristos ca cel dintâi rod (1 Corinteni 15.23) cu aproximativ două mii de ani în urmă
2. credincioșii Vechiului Testament și cei ai Noului Testament, cei morți și cei aflați în viață la răpire (1 Corinteni 15.23; 1 Tesaloniceni 4.16,17)
3. cei doi martori în a 1263-a zi a celei de-a doua jumătăți a celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (Apocalipsa 11.3-12)
4. martirii celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel la începutul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20.4).[În cazul că aceștia nu fac parte din faza a 3-a, așa cum se poate presupune.]

Prin aceasta prima înviere s-a încheiat. În cazul primei învieri nu este vorba de un anumit *moment*, ci de o anumită *grupă de persoane*; și anume de sfinții care până la începutul Împărăției de o mie de ani vor învia la momente diferite.

Unii consideră că în cazul răpirii este vorba numai de învierea Bisericii și de aceea credincioșii Vechiului Testament nu ar fi incluși. Însă învierea nu este caracteristică exclusiv pentru Biserică. Învierea este potrivit cu Luca 14.14 și Faptele Apostolilor 24.15 învierea „celor drepti”; din aceștia fac parte și credincioșii Vechiului Testament (vezi de exemplu Evrei 12.23). Potrivit cu Evrei 11.40 ei nu trebuie „să fie făcuți desăvârșiți *fără noi*”, aceasta înseamnă cu siguranță că *nici noi fără ei*. Dacă primei învieri îi aparțin toți *cei drepti*, atunci nu este nici un motiv pentru care credincioșii Vechiului Testament nu trebuie să fie alături la învierea credincioșilor care aparțin Bisericii (Adunării), căci ei sunt la fel de drepti ca și aceștia.

Tabela următoare arată diferențele dintre cele două învieri:

	Întâia înviere	A doua înviere
Perioada de timp	înainte de Împărăția de o mie de ani (1 Corinteni 15.23; Apocalipsa 20.4)	după Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 20.5,13)
Caracterul persoanelor	cei drepti (Faptele Apostolilor 24.15; Luca 14.14; 1 Corinteni 15.23)	cei nedrepti (Faptele Apostolilor 24.15)
Felul învierii	o înviere dintre morți (Filipeni 3.11; dintre mulți morți unii vor învia iar alții nu vor învia)	Învierea morților (Apocalipsa 20.12: „morții”; după aceea nu vor mai rămâne morți)
Țelul învierii	viața (Ioan 5.29); moartea înghițită de biruință (1 Corinteni 15.54);	judecata (Ioan 5.29)

	credincioșii nu numai nu vor fi condamnați, ci ei nici măcar nu vin la judecată (Ioan 5.24)	
Rezultatul	răsplata (Luca 14.14)	moartea a doua în iazul de foc (Apocalipsa 20.14,15)

Deci *toți* oamenii vor învia (vezi și Ioan 5.29); se pune însă întrebarea, *când* vor învia. Cine nu aparține primei învieri, învierea spre *viață*, înainte de începutul Împărăției de o mie de ani, va avea parte o mie de ani mai târziu de învierea *morților* - însă atunci spre judecată și moartea a doua.

Ceasul învierii (Ioan 5.24,25,28,29)

Ioan 5.24,25,28,29: 24 Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. 25 Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi vor trăi. ... 28 Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui 29 și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecării.

Pentru aceia care cred într-o înviere generală, Ioan 5.28,29 este un sprijin principal al învățăturii lor. Ei consideră că învierea tuturor oamenilor ar avea loc simultan și expresia „vine ceasul” nu ar putea permite o perioadă lungă de timp (de cel puțin o mie de ani), care este între „învierea vieții” și „învierea judecării”. Însă tocmai contextul versetelor 24-29 arată că interpretarea, pe care ei o dau acestei exprimări este falsă.

Ce înseamnă deci „vine ceasul?” Această expresie o găsim de exemplu în Ioan 4.23. A doua oară se întâlnește în Ioan 5.25, unde citim despre morții „care aud glasul Fiului lui Dumnezeu ... și trăiesc”. Acest „ceas” este timpul de har care durează de aproape două mii de ani - timpul în care oamenii care sunt *morți spiritual* în „greșeli și în păcate” sunt *aduși la viață spirituală* prin glasul Fiului lui Dumnezeu (Efeseni 2.1-3) și Îl „adoră în duh și în adevăr” (Ioan 4.23). Și în versetele 28,29 prin *ceas* este vorba de o epocă, în care oamenii vor învia trupește. Deci așa cum există o epocă în care oamenii sunt *aduși la viață spirituală* prin Fiul lui Dumnezeu (versetul 25), tot așa va fi o epocă în care Fiul lui Dumnezeu va aduce *laviază trupească* pe toți oamenii, aceasta înseamnă vor fi înviați (versetul 29). Această epocă începe cu răpirea, include învierea martirilor celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel și se termină cu învierea celor nedreți după Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 20.4,5). Ea este ca să zicem așa o epocă a învierii, care include o înviere spre viață precum și a o înviere spre judecată.

„Ziua de apoi”

În mod asemănător este și cu „ziua de apoi” din Ioan 6.39,40,44,54; 11.24; 12.48. Așa cum „*ceasul* învierii” nu desemnează un ceas în adevăratul sens al cuvântului, tot așa „*ziua* de apoi” - în unele cercuri ea este numită și „ziua judecării de apoi”, „sfârșitul lumii” - nu

caracterizează o zi în adevăratul sens al cuvântului de 24 de ore, nici înainte și nici după cei o mie de ani. Ea nu este sfârșitul lumii, în ale cărei ultime 24 de ore are loc o înviere generală, așa cum cred mulți. „Ziua de apoi” este mai degrabă o epocă, care se întinde de la răpire (la care pentru prima dată toți măntuiții drepti vor învia) și până la judecata dinaintea tronului mare și alb, când în cele din urmă și cei nedrepți vor fi înviați. Două versete din evanghelia după Ioan arată clar că nu poate fi vorba de o zi cu 24 de ore: „Ziua de apoi” în Ioan 6.39 începe la răpire („... ci să-l înviez în ziua de apoi”), în timp ce Ioan 12.48 vorbește despre Tronul mare și alb („... acela îl va judeca în ziua de apoi”), când cei nedrepți vor fi judecați.

„Cea din urmă trâmbiță”

Unii sunt de părere că nu ar putea avea loc o înviere înainte de necazul cel mare, deoarece potrivit cu 1 Corinteni 15.52 învierea are loc la cea din urmă trâmbiță. Nu ar mai putea fi o altă trâmbiță după cea din urmă trâmbiță. Din aceasta ei deduc că această cea din urmă trâmbiță nu poate suna înainte de trâmbița a șaptea din Apocalipsa 11.15, care stă în legătură directă cu arătarea Domnului. Ei cad pradă rătăcirii de a presupune că *trâmbița* (de exemplu în 1 Corinteni 15.52 și Apocalipsa 11.15) ar fi întotdeauna una și aceeași trâmbiță și are întotdeauna același înțeles.[Cea din urmă trâmbiță din 1 Corinteni 15.52 nu poate fi ultima trâmbiță din cele șapte trâmbițe din Apocalipsa 11.15 și pentru că apostolul i-a învățat pe Corinteni deja cu aproximativ 30 de ani înainte să fie scrisă cartea Apocalipsa. Este imposibil ca el să fi folosit un lucru, care abia cu mulți ani mai târziu a fost descris de Ioan.]

O comparație între Ioan 5.24 cu Ioan 5.28 și 1 Ioan 2.18 ne arată că „ultim” nu trebuie întotdeauna să însemne „ultim” în sensul absolut al cuvântului. *Ceasul* din Ioan 5.25 este în 1 Ioan 2.18 identic cu *ceasul din urmă*. Însă potrivit cu Ioan 5.28 după aceea vine încă un *ceas*, în care are loc învierea. În sens asemănător și trâmbița a șaptea din Apocalipsa 11 nu este *ultima* trâmbiță; cronologic ultima trâmbiță este trâmbița *mare* din Isaia 27.13 respectiv trâmbița îngerului din Matei 24.31, care, după arătarea Domnului, va suna pentru strângerea izraeliților împreună. Dimpotrivă, expresia *cea din urmă trâmbiță* din 1 Corinteni 15.52 înseamnă numai că acum a sosit *ceasul „plecării”* pentru credincioși. La oștirea romană trâmbița suna de trei ori, atunci când trebuiau să pornească: la sunetul primei trâmbițe se strângeau corturile, la trâmbița a doua soldații se aliniau pentru marș, și la sunetul ultimei trâmbițe se puneau în mișcare.

În funcție de locul unde se întâlnește în Scriptură, aceasta înseamnă corespunzător contextului în care stau, trâmbițele au înțelesuri foarte diferite. Noi putem diferenția trei grupe de trâmbițe:

1. Trâmbițele în Isaia 27.13 și Matei 24.31 au a face cu *strângerea iudeilor* în țara lor Canaan după arătarea Domnului.
2. Trâmbițele în 1 Tesaloniceni 4.16 și 1 Corinteni 15.52 au a face cu *strângerea sfinților* pentru cer înainte de necazul cel mare.
3. Cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsa au în mod deosebit a face cu *judecata asupra națiunilor*.

Trezirea în Daniel 12.1-3

Daniel 12.1-3: 1 Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela. Și, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte. 2 Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața eternă și alții pentru rușine, pentru dispreț etern. 3 Și înțelepții vor străluci ca strălucirea întinderii cerești, și cei care întorc pe cei mulți spre dreptate, ca stelele, pentru totdeauna și pentru eternitate.

Întrebare: În legătură cu tema „înviere” este mereu amintit Daniel 12.1-3. Despre ce „înviere” este vorba în aceste versete?

Răspuns: Următoarele fraze dau naștere la unele greutăți: „Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela. Și, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte. Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața eternă și alții pentru rușine, pentru dispreț etern.” Prima frază este destul de clară; în privința aceasta mulți comentatori sunt de acord, că este vorba de rămășița iudaică, care vor intra din necazul cel mare în Împărăția de o mie de ani. Dar cine sunt cei mulți, care „dorm în țărâna pământului”?

Unii gândesc că aici este vorba de o înviere trupească și în adevăratul sens al cuvântului și o leagă cu Ioan 5.28,29. Dar dacă se studiază Daniel 12.1-3 în contextul întregii Sfinte Scripturi, atunci această interpretare este foarte îndoielnică. În Vechiul Testament învierea trebuie înțeleasă simbolic în unele locuri din Biblie, de exemplu în Psalmul 71.20: „Tu, care ne-ai făcut să vedem neazuri multe și grele, ne vei da din nou viața și ne vei scoate din nou din adâncurile pământului”, sau în Isaia 26.19: „Morții Tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor ridica. Treziți-vă și cântați de bucurie, locuitori ai țărânei!” În ambele locuri este aproape aceeași expresie ca în Daniel 12.2 („... cei care dorm în țărâna pământului”). În Ezechiel 37.1-14 este folosită de asemenea o vorbire simbolică; și aici nu poate fi vorba de o înviere în sensul adevărat al cuvântului, numai dacă se presupune că învierea are loc în etape. Noul Testament descrie primirea lui Israel ca „viață dintre morți” (Romani 11.15). În niciunul din locurile citate nu este vorba de o înviere în sensul adevărat al cuvântului.

Aceste locuri ar trebui să fie suficiente, ca să arate că în Daniel 12.1-3 nu ar trebui să ne gândim la o înviere în sensul adevărat al cuvântului. Aici este vorba mai degrabă de strângerea iudeilor *dintre popoare* (de aceea expresia „țărâna pământului”), indiferent dacă ei sunt credincioși sau necredincioși. Mântuirea acelor care *în Israel* constituie rămășița iudaică, a fost descrisă deja în versetul anterior. „Cei aleși” din Matei 24.31, care vor fi adunați din cele „patru vânturi” prin trimiterea îngerilor, sunt aceia din versetul 2, care vor fi treziți „la viața veșnică”. Acest gând este descris și în Ezechiel 20.34-38: „Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din țările în care ați fost împrăștiați cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată; și vă voi aduce în pustiul popoarelor și acolo, față în față, voi intra la judecată cu voi! Cum am intrat la judecată cu părinții voștri în pustiul țării Egiptului, așa voi intra la judecată cu voi, zice Domnul Dumnezeu. «Și vă voi trece pe sub toiag și vă voi aduce în legătura legământului. Și voi curăța dintre voi pe cei răzvrătiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe

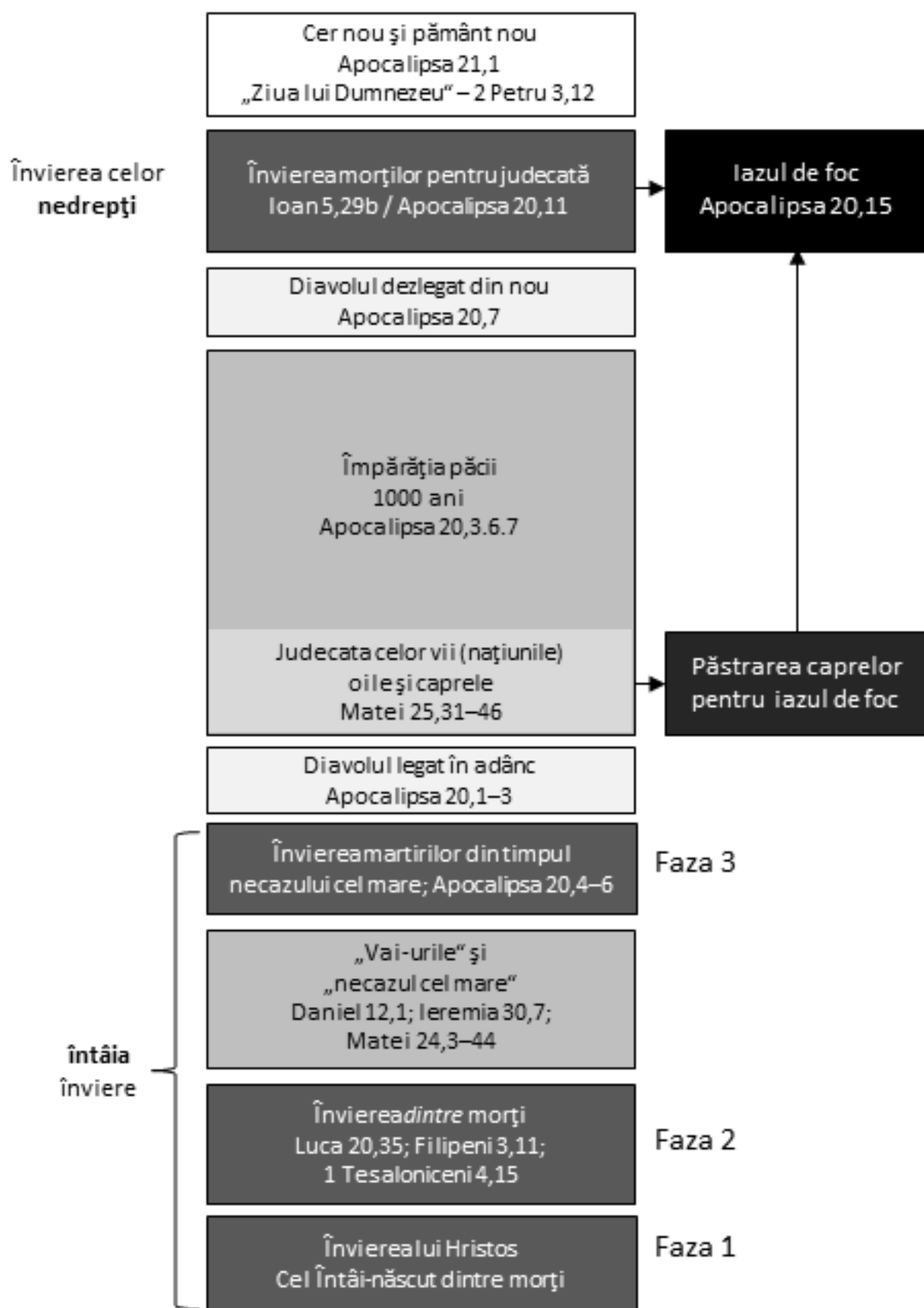
pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul»“.

Toți israeliții, care în „timpul sfârșitului” (Daniel 8.17,19; 11.35,40; 12.4,9), pe parcursul necazului cel mare vor veni la credință și vor primi pe Mesia, cu toate că nu se află în Israel, ci sunt încă răspândiți printre popoare, vor fi adunați în Israel și vor intra în viața veșnică. Toți ceilalți dintre acești israeliți, unii dintre ei cu siguranță se vor simți chemați în țară, dar care nu au primit cu căință pe Mesia, vor fi treziți exclusiv pentru rușinea veșnică, aceasta înseamnă că prin judecată ei vor fi luați de pe pământ și vor trebui să moară. Ei vor fi într-adevăr conștienți de identitatea lor națională, dar nu se așează cu căință de partea lui Mesia.

Un alt motiv pentru care aici nu poate fi vorba de o înviere în adevăratul sens al cuvântului îl vedem în cuvântul „mulți”: „... și *mulți* din aceia” (versetul 2). Dacă ar fi vorba de învierea trupească aici ar trebui să stea cuvântul „toți”. Într-adevăr uneori se argumentează că este vorba de „o mulțime mare”, atunci când Daniel folosește cuvântul „mulți”, dar dacă se compară cu alte locuri din cartea Daniel (Daniel 11.34,44; 12.4,10), unde se întâlnește același cuvânt, se constată că acolo cuvântul „mulți” este folosit întotdeauna în sensul de „o mulțime, dar nu toți”.

Mai multe faze ale învierii

Tradus de la: [Fragenbeantwortung zum Thema "erste Auferstehung"](#)

Extras din cartea [Der vergessene Reichtum](#) de D. Schürmann | S. Isenberg
din capitolul 20: „Fragen und Kommentare zum Zeitpunkt der Auferstehung“, pag. 609-619.

Tradus: [Întrebări și comentarii referitoare la momentul învierii](#)

Traducere: Ion Simionescu